

trøste os og den Paagjældende med: Ja, men det gjælder ikke som Straf; vi kalde det ikke Straf, vi kalde det Gjenindkaldelse eller Eftertjeneste. Dette minder mig om en Historie, der skal være passeret, jeg tror endog-
 saa her i Hovedstaden, for en Del Aar siden. En tyk og en tynd Mand udfordrede hinanden paa Pistoler, men saa beklagede den Tykke sig over, at Chancerne ikke vare saa gode for ham til at træffe som for den Tynde, og de bleve saa enige om ned ad den Tykkes Krop at tegne to Kridtlinier omtrent af de Dimensioner, som den Tynde havde, og saa enedes de om at erklære, at det gjaldt ikke, hvad der ramte udenfor disse Kridtstreger. Det er aabenbart den samme Betragtning, som den høitærede Justitsminister vil anvende paa de efter denne Anordnings Bestemmelse fældede Værnepligtige. De blive ramte af en Foranstaltning, der virker, ganske vist skarpt, ja, endog saa som en haard Straf, men man siger saa til dem: Bryd Jer ikke om det, det gjælder ikke som Straf, vi regner det ikke som saadan! Dette er imidlertid en Betragtning, som jeg er overbevist om holder lige saa lidt Stik her, som den vilde have holdt Stik for den Paagjældende i Historien. Men lægger man Mærke til, hvorledes Ordene lyde i den paagjældende Bestemmelse selv, vil man ogsaa se, at enten fører den til, hvad jeg vil kalde rene Absurditeter, eller ogsaa træder den netop bestemt frem med Karakter af en Straf. Det hedder nemlig, at „Saadanne, der enten paa Grund af Sygdom eller egen Forseelse, saasom Rønning, eller fordi de have paadraget sig langvarigt Fængsel, i det Mindste i to Maaneder, kunne hjemsendes“. Der vil den høitærede Minister lægge Mærke til, at disse to Begreber ere satte i Modsetning til hinanden: Enten ifølge egen Forseelse, eller fordi de have paadraget sig langvarigt Fængsel. Hvorledes vil man nu efter denne Bestemmelse optræde overfor Folk, som have siddet i Varetægtsfængsel i to Maaneder som mistænkte for en eller anden Forbrydelse, og som derefter ere blevne friskjendte? Hvorledes ville de være at behandle? Da der er sat den Modsetning mellem disse to Ting: enten paa Grund af egen Forseelse, eller blot fordi de have paadraget sig langvarigt Fængsel, saa maatte Bestemmelsen logisk anvendes ogsaa paa Saadanne, som have været kastede i Fængsel som mistænkte for en Forbrydelse, for hvilken de senere ere blevne friskjendte; logisk kan det ikke opfattes anderledes, og jeg vil da sige, at det er ogsaa efter Ministeriets Opfattelse ganske korrekt, thi det er jo for Ministeriet ligegyldigt, af hvilken Grund

disse Folk ere komne til at undvære den paagjældende militære Uddannelse. Ministeriet siger: Vi opfatte det ikke som Straf, det er kun, fordi de ganske uskyldigt, ligesom en syg Mand, ere komne til at undvære den paagjældende militære Uddannelse, at de falde ind under Anordningens Bestemmelse om Hjemsendelse med efterfølgende Gjenindkaldelse, og altsaa naar en Mand uden sin egen Skyld har siddet i Varetægtsfængsel i to Maaneder, skal ogsaa han rammes af dette. Det kræver Logiken, og man maa nu spørge, om ikke Enhver kan sige sig selv, at her ere vi inde paa saadanne Absurditeter, som man ikke en Gang skulde vente fra den Side. Det er et andet Spørgsmaal, som paatrænger sig med en vis Interesse til Besvarelse, og det er, hvorledes man fortsat i Fremtiden vil optræde overfor de paagjældende Individuer. Sæt nu, at en Mand bliver hjemsendt hvert andet Aar — og jeg vil sige, at det er ikke unaturligt, ikke ufandshyligt, at den Behandling, han har været undergiven, hvorved han hjemsendes brændemærket som straffet, har en saadan psykologisk Indflydelse paa ham, at den Mand, som ellers ikke var kommen ind paa flette Veie, paa Forbryderbanen, derved kommer ind derpaa — sæt, at det sker, og at han kommer ind igjen og ingenlunde opfører sig bedre, men værre end sidst, atter kommer i Fængsel i 2 Maaneder og hjemsendes paany, er det da Ministeriets Hensigt at ville fortsætte dette fornøielige Forhold i det Uendelige? Dette staar dog vistnok i gres Modsetning til den Tanke, vi gik ud fra i 1881, at de Elementer, der i Virkeligheden ere skadelige for Tonen i Hæren, skulle vi søge at fjerne fra den saa hurtigt som muligt.

Seg kan, idet jeg omtaler dette Forhold, ikke undlade at føie nogle almindelige Bemærkninger til, idet det jo ikke er første Gang, at der foreligger et Tilfælde, hvori vi have Grund til at anse over den Maade, hvorpaa de her i sin Tid vedtagne militære Love ere blevne gennemførte. Der er i Aarenes Løb bleven fremdraget Et og Andet, Thinget har jo endog saa fundet Anledning til at nedlægge et særligt Udvalg i sin Tid til at undersøge og bedømme dette Spørgsmaal, og det er ingenlunde alle Tilfælde, som ere blevne forebragte mig, der ere blevne fremdragne her. Det er naturligt nok, at det ikke for mig har kunnet være nogen fornøielig Beskæftigelse at skulle fremkomme med Anker og Klager over den Maade, hvorpaa disse Love ere blevne gennemførte. Seg vil altsaa sige, at havde det været den meget ærede Regjerings Duffe og Hensigt at sætte sig hen og raadslaa om, hvorledes det vel